

V dubnu letošního roku falangisté protestovali proti znesvěcení hrobu José Antonia podle nového zákona o „demokratické paměti“.

Autor: Robert Brasillach

Po dlouhém měsíci těžko pochopitelného čekání jsme se bez údivu dozvěděli o úmrtí mladého vůdce španělské Falangy – **José-Antonia Primo de Rivery** – zastřeleného milicionáři, již ho zajali. Nezúčastnil se národního povstání ve Španělsku, ale bez pochyby byl jeho duchem a stát, jenž se zformuje, jak jsme mohli vidět podle Francových proklamací, bude založen v první řadě na principech Falangy. Nejsem si jistý, můžeme-li říci, že tento třicetiletý mladík minul svůj osud, avšak padl právě ve chvíli, kdy se jeho jediný současník mezi mladými vůdci Evropy – **Léon Degrelle** – přibližuje k moci. [1] Díky vysokému citu pro symbol ho falangisté tváří v tvář uprázdněnému místu v čele strany nikým jiným nenahradili. [2] Nebude ho více ani v budoucnosti, bez ohledu na to, kdo Falangu řídí, nebo dokonce kdy již žádná Falanga nebude. Tento energický mladý *stín* bude stát mezi neviditelnými rádci Španělska. Věřím, že to bude právě Falanga, jež Španělsko zachrání, a že bez ní nic nezmůže.

Nesl zavazující jméno. Byl to generál Primo de Rivera, který – jak věřím – zachránil Španělsko v roce 1923 před anarchií a revolucí. Docházelo k mnoha útokům na jeho sedmiletou diktaturu, a nakonec padl za oběť spiknutí dvora, opuštěn buržoazií i šlechtou, které ušetřil petroleje a dynamitu, opuštěn králem, jemuž oddálil odchod do exilu. V Paříži velmi rychle zemřel, zapomenut a téměř opovržen. Bezpochyby se dopustil mnoha chyb, konkrétně třeba odmítnutí nezbytných svobod pro provincie. Ale stačilo to na to, aby v posledních letech stálo za to jezdit do Španělska podívat se na všechno to, co pro svou zemi udělal, podobně jako stálo za to projíždět okouzlujícím Španělským Marokem, kde se vše, co tam je, datuje k letům

jeho diktatury.

O jeho synu se začalo hovořit během procesu s tzv. komplici, s nebožáky, jimž chtěli prokázat odpovědnost za protiústavní opatření přijatá generálem. José-Antonio obhajoval jejich případ před soudem a domáhal se uznání pro svého otce za ony činy provedené v zájmu veřejného blaha. Jeho mladost a odvaha k němu přitahovaly pohledy všech. Krátce poté odjel do Itálie podívat se na výsledky, kterých dosáhl fašismus, a pohovořit s Mussolinim. A když se vrátil, uvedl v život spolu s několika nadšenci španělské národovecké hnutí [v orig. *le mouvement espanolista*] a založil **Falangu**.

Kandidoval ve volbách v Cádiz - staré baště svého otce - a byl zvolen i navzdory strachu umírněných, kteří nakonec stáhli svou podporu. Volal po „svatém násilí“, ohlásil snahu o sjednocení všech tříd, představil smělý plán společenských a zemědělských reforem a společně se spisovatelem **Gimenezem Caballem** [3] vyhlásil, že po svém boku nechce „maloměšťáčky“ [v orig. «*petit messieurs*»], ale že až nastanou velké zítřky, bude chtít „novou aristokracii“ Španělska [v orig. «*nouveaux senors*» de l'Espagne]. Konformisté strčili hlavy do písku.

Přece jen jsme si v předvečer revoluce uvědomili jeho prozíravost. Zdánlivě byla největší pravicovou stranou Lidová akce [4] Gila Roblese. Robles měl organizaci, peníze i čísla, zatímco Falangu tvořilo jen pár mladých bláznů. Bylo zapotřebí Francova velkého činu, abychom si uvědomili, že se svými parlamentními kompromisy a směšným legalismem je **Gil-Robles** pouze španělským La Rocquem,[5] a že skutečná síla je na straně Falangy. Ze dne na den se pokřik Falangy *Arriba España!* stal pokřikem celého lidu a program Falangy - společenská a současně národní revoluce - s ochranou dělníka, starostlivou péčí o ušlechtilost a respektem ke svobodám se stal samotným programem celé země. A mladíci náležející do všech tříd - dělníci i rolníci - se seskupili okolo syna starého diktátora, a zformovali nadšené jádro a hnací sílu hnutí. José-Antonio mohl být zajat, protože již podnítil lid a vybídl ho k nové reconquistě. Byl to on, jenž uložil na každého odznak sjednocení nadějí, spojení skutečnosti a možnosti, svazek pěti do sebe spletených šípů, jenž je znakem Falangy.

Dnes, kdy již vůdce není mezi námi, a to navzdory proběhlým vyjednáváním o výměně rukojmích, neboť anarchisté dobře pochopili, že byl obávaným symbolem, zůstává příkladem pro budoucnost a je nádherné, že národní revoluce má ve svém čele zesnulého hrdinu. Španělská revoluce nemá smysl bez José-Antonia Primo de Rivery, jenž zemřel za to, že chtěl pokračovat v díle svého otce a chtěl posílit to, co v onom díle bylo slabé. Pokud nezůstane duch Falangy dominantním duchem, nedosáhne revoluce svého cíle, neboť duch Falangy představuje toliko sjednocení tříd i nezbytné svobody. A právě proto chceme my, francouzští nacionalisté, vzdát hold tomuto báječnému a hrdinnému *stínu* mladého vůdce. Neboť je pravdivé a důležité, že zůstává příkladem pro všechny.

Ve Španělsku osvobozeném od marxismu to bude právě on, jenž povede stavitele nového národa, zatímco se všichni dají do zpěvu falangistické písně: [6]

Prapory se vítězně navrátí

*bujarým krokem míru
a ponosou pět svázaných růží:
pět šípů mého svazku.*

(*Combat* [7], prosinec 1936, 1. ročník, 10. číslo, str. [10])

Poznámky:

[1] Léon Degrelle a jeho strana *Rex* získali ve volbách v roce 1936 21 (z 202) křesel v belgické poslanecké sněmovně a 8 (ze 101) křesel v belgickém senátu.

[2] Mezi vedením hnutí ho nazývali *al Ausente* („Nepřítomný“).

[3] Ernesto Giménez Caballero (1899-1988) byl mimo jiné španělský spisovatel a literární kritik, nacionalistický politik a průkopník fašismu italského stylu ve Španělsku.

[4] Strana *Acción popular* vedená Ángelem Herrera Oriou se v roce 1933 sloučila s *Confederación Española de Derechas Autónomas*, kterou vedl José María Gil-Robles y Quiñones. Obě politické strany se snažily v rámci Druhé španělské republiky zachovat a bránit zájmy a hodnoty římskokatolické církve. Gil-Robles v roce 1935 dokonce zastával post ministra války.

[5] Plukovník La Rocque (1885-1946), velitel tzv. Ohňových křížů (*Croix de feu*), v polovině třicátých let nejsilnější francouzské bojovné nacionální organizace, stoupence radikální pravice zcela zklamal, když se podvolil rudé lidové frontě.

[6] Jedná se o verše z písně *Cara al Sol* (Tvář ke slunci), která se stala hymnou Falangy. Zde podle Brasillachova francouzského překladu.

[7] Časopis *Combat* vycházel v letech 1936-1939 pod redakcí Jeana de Fabrègues a Thierryho Maulniera.